

amelyek intellektuálisan tanít és bizonyít, hanem amelyet ő maga hisz és él. A nevelőnek egész embernek kell lennie a tanítvány számára, ami azt is jelenti, hogy emberi közelségbe és közösségbe kell vele kerülnie, meg kell magát a tanítvány számára bensőleg mutatnia.“ — Az életfelfogás pedagógiájának eseménye az a gyakorlati idealizmus, amely eszményi, de elérhető célokért küzd, amely mindkét lábbal erősen, biztosan a földi élet talaján áll és mégis transzcendens, amely elmélyedni és cselekedni egyaránt tud.“

P. E.

Új Élet; 1937. 1—11. sz.

Szlovenszko magyar értelmiségének az a része, mely a *Prohászka Körök* munkaszervezeteiben tevékenykedik, különös vonzalommal viseltetik a *nemzetnevelés*, nagy kérdései iránt. A leghatározottabban felismerték azt, hogy kultúrájuknak továbbélése *egyértelmű* az etnikai folytonossággal: *amiért is a nevelői gondolat náluk központi jelentőséget nyert*. Csakis így érthető, hogy még egy ilyen egyetemes érdeklődésű folyóirat is, mint az *Új Élet*, mely 1938-ban lépett hetedik folyamába, „*Világosság*“ és „*Pedagógus szemmel*“ címen állandó rovatot nyitott a nevelésügyi kérdések számára.

Sárközy Istvánné: *A gyermek játékosztöne a nevelés szolgálatában* c. tanulmány keletében ismerteti kérdőíves módszerének eredményeit s a játéktételeknek megfelelő egyéniségtípusokat mutatja be. Kísérleti vizsgálatait azzal a közkeletű véleménynel zárhatta le, hogy „*a játékosztón a gyermek lelki hajlamai szerint alakul*“.

Virsik János: *Új munkát* címen azt követeli, hogy a kisebbségi magyar katolikus tanítószágnak legyen önálló szervezeti formája. Véleményünk szerint ez a *sorbontási kísérlet* csakis az eddig is jól működő *Szlovenszkoí Általános Magyar Tanító-Egyesület* [SzÁMTE] rövására történhetnék meg. Érdekes tanulságokat rejt magában *P. dr. Skácel Bern O. P.* cikke a keresztény filozófiának Cseh- és Morvaországban való elterjedéséről. Tanulmányából kifaradnak azok az újkori cseh gondolkodók (*Comenius is . . .*), akiket habár a hivatalos értékelés a magasságokba emelt, de a keresztény gondolkodás területein mégsem voltak magvetők.

Nevelői érdeklődésünkbe vágnak még az alábbi tanulmányok: *Hantos Lászlótól*: *Falukutatás és Schubert Tódor tollából*: *Egyesületeink szerepe* [mindkettő megj. 8. sz. 345—351; 357—364].

Szemle-rovatunkban egyébként elismerő sorokat írnak az agrárfiújsági vezetők országos *szegeói* kongresszusáról s csupán azt fájlatják, hogy ez a mozgalom az agrárleány-szervezést nem vette programjába.

E folyóirat mindamellét, hogy elsősorban a kisebbségi élet egyetemes szempontjai iránt érdeklődik, mégis megérdemli a szakember figyelmét is, mert az alkalmi cikkírókat leszámítva, az állandó pedagógiai munkatársak sorában üdvözölhetjük *Borka Gézát*, *Csongrády Árpádot*, *Dinnyés Károlyt* és *Willand Jánost*.

Wagner Ferenc.

Magyar Középiszkola 1938. 2. sz.

Dr. K. L. A tanulók túlterhelése a középiskolában. (Szülői szemmel.) Igen megszívlelendő és termékenyen ösztönző kis cikk. Maga a címet adó kérdés részletes megbeszélést sürget. A cikkíró beszédes adatainak (napi lecke, házi dolgozat, délutáni, vasárnapi elfoglaltság) esetleges kiegészítése, az azokból vonható következtetések részletesebb megbeszélése nagyon érdekes és tanulságos eredménnyel kecsegtet. Nem kevésbé fontos és mind a tanítói mind pedig a szülői közvéleményt érdeklő feladat volna azonban a cikkben érintett és a főkérdéssel kapcsolatos egynehány más probléma kifejtése is. Ilyenek pl. a gyorsírás helye a középiskola tanulmányi anyagában és tantervében, a 45 perces órák s ezzel a 6 óras délelőttök kérdése, stb.